

20/11-2012 - 2/12-2012

MITT LIV SOM DIABETIKER

För exakt 7 år, 1 månad, 2 veckor och 1 dag sedan hände något som skulle ändra mitt liv. Jag fick en sjukdom som heter diabetes.

Jag hade börjat i första klass och gått där i ungefär 2 månader då min mamma frågade mig:

- Vilma, gör det ont när du kissar?
- Ja, det gör ont, svarade jag.

Mamma hade märkt att jag varit konstig en tid. Jag hade kissat och druckit väldigt mycket, jag hade även blivit smalare.

Några dagar senare berättade mamma att hon hade ringt till skolsyster Kerstin och hon ville att vi skulle lämna ett kisseprov till henne. Vi lämnade det och hon skicka vidare det till vårdcentralen. Mamma och jag fick också åka dit och ta blodprover. Vi fick vänta ett tag och de kom ut och sa att jag var tvungen att bli akut inlagd på sjukhuset i Lund för jag hade blivit drabbad av diabetes. Vi fick egentligen inte åka hem och hämta kläder, men vi gjorde det snabbt och sen åkte vi bil in till akuten. Jag kommer ihåg att mormor körde oss dit, jag satt där bak och grät. Egentligen visste jag inte varför jag grät. Jag visste ju inte vad diabetes var.

När vi var framme kändes det som om vi hade åkt i en evighet. Jag var trött och hängig. Vi fick direkt gå in i ett rum och svara på frågor. Mamma har berättat för mig att hon tyckte det kändes konstigt att vi bara kom in där och fick hjälp direkt. Det var ju massa andra där som såg ut att må sämre än jag, och alla kollade surt på oss.

När vi var klara fick vi vänta ett tag och sen gick vi in i ett annat rum och där fick jag dropp. De stack in en nål i min hand och drog ut den och då var där bara en slang inne i handen. Sen låg jag bara där och väntade. Mamma sa att jag såg ut som en liten boxare med allt bandage runt händerna. Jag bara låg där och visste inte vad jag skulle göra, jag fick inte sova, även fast jag var så himla trött och jag hade så otroligt ont i mina händer. Mamma gick ut för att ringa till pappa och jag var kvar på rummet själv. Det började tuta i apparaten och jag

blev rädd, jag visste ju inte vad det var som tutade och vad som skulle kunna hända. Jag kopplade bort mitt dropp lite snabbt för att gå bort till fönstret i dörren och försöka få kontakt med mamma som stod där ute. Men hon stod med ryggen åt mitt håll. Jag började gråta och gick tillbaka till sängen. Några minuter senare kom en sjuksköterska och frågade om det var hos mig det tutade. Jag blev så himla glad och lättad att det kom någon som kunde hjälpa mig. Hon berättade att det hade börjat tuta för jag hade gjort en hastig rörelse med handen jag hade droppet i.

Senare på kvällen åkte jag upp till diabetesavdelningen och fick mitt rum, nummer 4, mittemot matsalen. Vi fick mat där, det var potatis, köttbullar och brunsås. Jag kommer ihåg att där kom in en kille till mig och mamma och tog en knäckemacka med ketchup. Han kom och satte sig bredvid oss och sa:

- Min pappa ger inte mig mat, så jag får äta när han inte vet, och så skrattade han. Han pratade med oss som om vi hade känt honom i hela vårt liv.

Jag sov nästan ingenting den natten och på morgonen efter skulle jag träffa min doktor som jag skulle ha tills jag blev vuxen. Dom berättade om diabetes, hur det skulle vara resten av mitt liv och att jag var tvungen att ta sprutor. Jag hade fått två gosedjur av mamma, en vecka innan. Jag hade döpt dem till Bus och Lisa. På dem fick jag träna och lära mig hur jag skulle ta sprutor på mig själv. Det var spännande, men insulinet luktade jätteäckligt.

Vi hade varit på många undersökningar den dagen och på kvällen kom pappa och min syster Elin och hälsade på. Elin sa att hon hade hittat 200 kronor på vägen dit, men det var ju pappa som hade sagt till henne att hon skulle säga det. Jag var ju så liten då så jag fattade inte att hon skojade. Jag fick i alla fall 100 kronor och blev jätte glad. Jag somnade tidigt den kvällen och jag sov hur bra som helst.

Dagarna gick, jag hade fortfarande dropp och jag kollade bara på film samtidigt som jag lärde mig allt om min sjukdom. Jag skulle ju trots allt leva med diabetes hela mitt liv. På eftermiddagarna var jag i matsalen och lärde mig hur jag skulle äta. Jag satt vid fönstret och kollade ner till lekterapin och var så uttråkad. Det var så himla orättvist att alla andra fick vara där nere och leka och ha kul

medan jag fick sitta på mitt rum med dropp. Jag frågade när jag skulle kunna gå ner där och när jag slapp droppet.

- Om två dagar, då har du haft det i lite mer än en vecka.

När det hade gått två dagar sa sjuksköterskan att det egentligen inte var bra om vi skulle ta bort droppet då, men eftersom de hade lovet mig att göra det så gjorde vi det ändå och jag fick stanna ett tag till på sjukhuset. Nu var det dags att lära mig att ta rätt insulindoser till det jag åt. Ta blodsocker och ligga bra till i blodsockret. Det var jobbigt och svårt i början, men det blev bättre och bättre.

Under tiden jag låg på sjukhuset så kom mina vänner och hälsade på mig. Jag fick presenter och jag visade dem lekterapi. Äntligen fick jag vara där med alla andra barn som hade blivit sjuka. Jag blev så glad när de kom till mig på sjukhuset. Jag och min bästa kompis Hanna satt i min säng och hissade upp oss hela vägen till taket. Jag fick en gosdjursnalle av henne. Min lärare hade skickat en hel låda med massa fina saker som mina klasskompisar hade gjort, jag blev så glad. Jag fick åka hem till Hörby för att hämta nya kläder och då passade vi på att hälsa på min klass. Mina lärare Anna-Lisa och Kristina blev jättechockade när jag kom, men ändå jätteglada. Jag fick stå på en pall framme vid tavlan så alla kunde se mig. Kristina berättade att när klassen hade fått reda på att jag var sjuk, så hade några tjejer suttit ute på skateboardramperna på skolgården och gråtit jättemycket. Jag berättade lite hur det hade varit på sjukhuset. När vi skulle åka tillbaka till Lund fick jag en hel kasse med kastanjer och de lämnade vi på lekterapi.

Resten av tiden i Lund var roligare än i början. Jag hade legat på sjukhuset i 2 veckor och mamma och pappa hade varit där med mig lika mycket. Jag fick åka hem och lära mig allt hemma och komma in i mina rutiner. Jag kom tillbaka till skolan och det tog ett tag innan jag blev van med allt. Allt var egentligen samma sak med diabetes förutom att jag var tvungen att ta blodsocker och sprutor innan jag åt och när jag mådde dåligt.

Efter ungefär 5 år med diabetes frågade min doktor mig om jag inte ville prova på att ha insulinpump istället och slippa ta sprutor varje gång jag skulle äta. Jag var tveksam i början, jag menar, vem vill gå med en nål i magen hela tiden? Men å andra sidan slapp jag ju ta flera sprutor varje dag. Jag sa att jag ville

prova på insulinpump och på höstlovet i sjätte klass var jag på sjukhuset och fick min pump. Jag var där nästan varje dag den veckan och lärde mig om pumpen. Dom sa åt mig att vara försiktig, för den kostade mer än 40 000 kronor. Men i somras när jag var på Liseberg tappade jag bort den. Mitt blodsocker steg och steg och jag mådde sämre och sämre. Vi fick ringa till mamma och fråga vad vi skulle göra. Hon var ju inte med eftersom vi var iväg med Aktivitetshuset. Eftersom det var 3 timmar hem i buss och vi inte skulle åka förrän om 2 timmar så ville mamma att vi skulle åka ambulans in till sjukhuset. Det var hemskt, jag åkte ju in dit med en av ledarna som jag knappt kände. Mina vänner var världens bästa i det läget, för när jag kom tillbaka så hade de köpt mat till mig för vi hade ju inte ätit på hur länge som helst.

En vecka senare fick jag en ny pump och nu är allt bra igen.

Nu lever jag exakt likadant som alla andra tonåringar, förutom att jag tar blodsocker typ 10 gånger per dag, och jag är stolt över mig själv att jag har klarat av denna hemska skitsjukdom. Jag har fått upp tankar i huvudet många gånger som: " Fan, helvetes, skit, nu lägger jag ner ". Jag har gråtit många gånger för jag hatar det så himla mycket. Men jag har tur som har mina vänner och familjen som alltid är där och stöttar mig när det behövs.

Jag beställde en bok "Tänk dig en väg", som handlar om styrka, självkänedom och ungdomsdiabetes av Ellen Grahn. I den fanns en bild av två rutor och en fråga

"Kommer du låta sjukdomen ta över ditt liv? "

JA

NEJ!!!!!!!!!!!!!!

Under bilden stod det:

”Jag uppmuntrar dig att ta en bläckpenna och nästan med våld kryssa i NEJ-rutan och sätta minst 10 stycken utropstecken bakom. Fast det är förstås ditt val...”

Jag gjorde såklart precis som det stod i boken. Varför skulle jag låta min förbannade sjukdom ta över mitt liv? Det menas ju med att jag inte skulle kunna göra samma saker som mina vänner gör. Inte kunna äta samma mat som dom i skolan, inte äta godis eller inte kunna idrotta mer. Sådant där är bara skitsnack enligt mig. Visst, det är ju ditt eget val, som det stod i boken. Men jag har haft diabetes länge nu och jag har klarat mig. Jag har gjort samma saker som mina vänner, fast lite mer planerat och strukturerat. I exakt 7 år, 1 månad, 3 veckor och 6 dagar.

Vilma Svensson